

GUDSTJENESTE MED DÅP OG NATTVERD

Fjellhamar kirke 1. juni 2014

Johannes 15, 26 - 27

PREKEN

MISSION NOT COMPLETED!

I kirka så har vi en egen kalender. Et kirkeår. Forenklet sagt er det delt i to, alt med Jesu liv i første del, og alt etter Jesu liv i andre del. Første del starter ca 1. desember med advent og Jesu fødsel og slutter av etter påskens død oppstandelse med himmelfarten nå på torsdag. Jesu tid og oppdrag, hans frelsesverk på jorden er over. Med pinse neste søndag starter del to av kirkeåret. Ja, egentlig fra i dag hvor vi forbereder oss på pinse. En ny tid som varer helt til vår tid. Ja, til verdenshistorien en gang stopper opp i fremtiden og Jesus kommer igjen. Den siste søndagen i den andre delen, sist i november, handler om Jesus som skal komme igjen ved tidens ende.

Jesu liv er en historie som skjedde en gang for lenge siden. Den gang da. Gud ble menneske i Jesus. Han talte Guds ord til oss, han gjorde tegn og under. Jesus døde på korset og sonet straffen for all synd så vi skulle slippe fri og få nåde. Jesus sto opp og vant over døden. Det er det sentrale i troen vår som vi tar til oss i dag. Men det skjedde for 2000 år siden uten det minste bidrag fra oss. Ferdig. Mission completed. Men pinsetiden, alt det som kommer etter at Jesus ble tatt opp til himmelen, er ikke ferdig. Det er mission not completed. Oppdraget med å være kirke startet pinsedag for 2000 år siden og er ikke avsluttet. Pinsetiden varer og varer helt til Jesus kommer igjen. Den er vi en del av, den er vår tid.

VI ER IKKE ALENE

Rett før Jesus dro ga han oppdraget om å gå ut og gjøre alle til disipler ved å døpe og lære dem og holde. Og det driver vi på med for fullt. Så godt vi kan. Her i dag er det nettopp det vi gjør. Teksten i dag har noe veldig viktig å si oss om dette. Jeg leser den igjen: *Når talsmannen kommer, han som jeg skal sende dere fra Far, sannhetens Ånd som går ut fra Far, da skal han vitne om meg. Men også dere skal vitne, for dere har vært hos meg fra begynnelsen av.*

Teksten vi hørte lest er kort del av Jesu avskjedstale som går over fem kapitler, siste kvelden før han ble drept. Her snakker han mye om at når han blir borte så vil han sende oss en annen, talsmannen. Poenget er nemlig at Jesus som menneske var begrenset til å være et sted på jorden om gangen. Når Jesus ble tatt til himmelen kunne han sende Ånden, talsmannen, som kunne være overalt samtidig. Jul og påske er høytider vi feirer til minne om Jesu fødsel, død og oppstandelse. Pinse er ikke noe vi feirer til minne om noe. Vi feirer noe som skjer i kirken hele tiden, også i dag. At Gud er nær oss med sin Ånd og fyller oss med sin ånd og kraft.

Gudstjenesten her i dag har Alf og jeg forberedt. Ut fra søndagens preg og tekster har vi bestemt hva som skal skje; hvilket kyrie og gloria, og salmer. Jeg har forberedt bønner og preken, og laget PP. Frivillige er med som team ved å ta i mot i døra, styre PP, lese tekster, bistå ved dåp og dele ut nattverd, samle inn offer, og lage kirkebakkekaffe. Karine har søndagsskolen og kirketjener Bjørn har ordnet mye praktisk. Dere i dåpsfølget har lest tekster. Og flere på kontoret er med og tilrettelegger i kulissene. Et ikke ubetydelig apparat. Men det er en til som er med i dette. Guds ånd, talsmannen. Vi gjør ikke dette alene. Jesus har sendt oss talsmannen og han skal gi oss kraft. Han skal veilede oss. Vis oss hva som er synd. Vis oss den rette vei. Han skal peke på Jesus. Han skal minne oss om det

Jesus har sagt. Kort sagt: Den Hellige Ånd er Jesu midt i blant oss. Når vi har døpt William, bedt sammen, sunget sammen, hørt fra bibelen, så er det ikke bare noe vi i dette teamet, ansatte og frivillige, driver med. Gud er på ferde i dette. Jesus er midt i dette. Ved sin Ånd. Smått utrolig, sier nå jeg.

I går kveld satt jeg og skulle forberede preken. Da hadde jeg denne uka allerede prekt i begravelse, gudstjeneste og bryllup. Jeg får mine fridager og har en jobb jeg trives godt med. Poenget nå var at når jeg endelig kom til dagens preken i går kveld så var det ikke mye overskudd. Og liten lyst og ingen følelse av å ha noe på hjerte. Men jeg tenkte: Dette er jobben min, sett i gang. Og etter å ha satt meg inn i teksten, slo det meg: Jeg gjør det ikke alene. Jeg skal vitne om Jesus og troen etter beste evne, men jeg gjør det ikke alene. Talsmannen skal komme meg til hjelp. Smått utrolig og beroligende for en tom og begrensa prest. Den hellige ånd er den som må gjøre ordet og troen levende.

SAKEN OM JESUS – NESTE VITNE ER:

I 1 Peters brev leste Birgitte: *Tjen hverandre, hver med den nådegave han har fått, som gode forvaltere av Guds forvaltere av Guds nåde.* Vi har alle fått gaver, nådegaver, som vi skal bruke i tjeneste for hverandre. Alle som bidrar i gudstjenestenes i dag er med på det, dere som er i besøkstjenesten, som sitter i utvalg og råd, som er i bønnetjenesten, ledere i barne- og ungdomsarbeid, dere som ber for syke, som taler i tunger, som har en særlig trosgave. Vi har alle fått noen evner og gaver som ikke er for vår egen del, men for hverandres beste. Gud har gitt meg og deg gaver for at vi skal tjene de andre med den. Gud kan bruke oss. Som gode forvaltere av hans nåde til de andres beste.

Og når vi bruker våre gaver så gjør vi dette ikke alene. Talsmannen er med oss. Både ordet talsmann, som kan oversettes med advokat, og ordet vitne, har sine røtter i jussen og retten. Og saken det handler om er – hvem er Jesus? Denne saken er ikke over. Den blir aldri ferdig i rettssystemet. Den blir anket i hver ny generasjon, og på hvert et sted kontinuerlig. ”Saken om Jesus” går også i dag. Er han til stole på? Taler han sannheten eller er han en løgner? Og i hver ny generasjon og på hvert et sted trengs det vitner som vil stå frem med sitt vitnesbyrd om hvem Jesus er. Vi trengs alle som vitner i ”saken om Jesus”. Ingen er et bedre vitne enn nettopp deg overfor din nabo, venn og familie. Er du klar til å vitne i saken om Jesus? Vet du hva du vil si? Det er lurt å bruke tida på en kveld i smågruppene, dere som er så heldig å ha det. Hva ville jeg svare naboen på spørsmålet om hvorfor jeg tror på Jesus? Ikke pynt på det du ville si. Ærlighet = troverdighet. Troen skaper talsmannen. Og selvsagt vitner vi ikke bare med ord. Varme og hjelpende hender, føtter som går til andre og til gudstjeneste, vitner ofte sterkere enn ord. Men det må ikke bli en unnskyldning for også å vitne med ord.

Vi kan også invitere våre venner med til fellesskapet vi har som troende. Inviter de med å la de oppleve et møte i smågruppen din. Det tror jeg alle smågruppene hadde syntes var fint å få være med på. Eller inviter til noe i kirka, tirsdagstapas og til gudstjenesten. Jeg tror mange er nysgjerrige på hva det er å være en kristen, på hvordan det er i et kristent fellesskap. Men de trenger en anledning, en invitasjon, et vitnesbyrd. Er du klar til å invitere og vitne? Og husk det som jeg trøstet meg med i går: Vi vitner ikke alene. Vi har ikke smågruppe eller gudstjeneste alene. Talsmannen er med oss. Jesus er med oss ved sin hellige ånd. Det er han som gir liv og tro til våre ord og fellesskap. Derfor, og bare derfor, kan vi våge og gå ut og gjøre vår del av jobben.